

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 21/2014 - 20,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 21/2014 - 20, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Švarce, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán I. stupně) ze dne 13. 11. 2013, č. j. 826352/13/AB, byl žalobci (nájemci bytové jednotky na adrese X) podle § 24 až § 27 a § 49 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státní sociální podpoře“) poskytnut příspěvek na bydlení od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014.

[2] Dne 5. 12. 2013 žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že nájemní smlouva vztahující se k bytové jednotce na ulici X, skončila dne 30. 9. 2013. K tomuto datu se přestěhoval na adresu X, kde se stal nájemcem rodinného domu.

[3] Správní orgán I. stupně následně zahájil řízení ve věci odejmutí příspěvku na bydlení. Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. j. 650852/14/AB, správní orgán I. stupně podle § 24 a § 69 zákona o státní sociální podpoře uvedený příspěvek na bydlení žalobci ode dne 1. 10. 2013 odňal. V odůvodnění k tomu uvedl pouze následující: „*Jelikož bylo správnímu orgánu oznámeno ukončení Vašeho nájemního vztahu k předmětné bytové jednotce č. X, na adrese Vašeho původního trvalého pobytu X, v měsíci září 2013, a zároveň došlo ke dni 19. září 2013, ke změně Vašeho trvalého pobytu na adresu X, proto se Vám dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení, na výše uvedenou bytovou jednotku č. X na původní adrese trvalého pobytu, odnímá. Rozhodnuto bylo z moci úřední.*“

[4] Žalobce napadl rozhodnutí odvoláním, ve kterém namítal, že sice došlo ke změně trvalého pobytu, avšak i po této změně splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení (§ 24 zákona o státní sociální podpoře). Polemizoval s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s poukazem na § 52 a § 58 zákona o státní sociální podpoře dovozoval, že nebyly splněny podmínky pro odejmutí dávky. Navrhoval zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[5] Uvedené odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP, a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce přestal být hlášen v bytě, na který si žádal o dávku a pobíral dávku, přičemž tuto skutečnost správnímu orgánu nahlásil až na základě výzvy správního orgánu. Dále žalovaný stručně vypořádal uplatněnou odvolací argumentaci a bez poukazu na konkrétní zákonné ustanovení dovodil, že žalobce měl po změně trvalého pobytu podat novou žádost. K poukazu žalobce na § 52, resp. § 58 zákona o státní sociální podpoře se žalovaný explicitě nevyjádřil.

II.

[6] Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který jí zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem (ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 21/2014 - 20).

[7] V odůvodnění městský soud uvedl, že žalovaný se sice nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž dospěl k nesprávnému závěru i o tom, že žalobce měl podat v důsledku změny místa trvalého pobytu novou žádost, ani to však nevede k nutnosti zrušení jeho rozhodnutí, neboť tím, že žalobce se stal nájemcem domu a nikoliv bytu, přestal splňovat podmínku uvedenou v § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, a bylo proto nutno mu příspěvek odejmout.

[8] Uvedený výklad § 24 odst. 1 označeného zákona podpořil městský soud poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 6/2015 - 35 (který se týkal stejných účastníků), ve kterém se uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení mají za splnění dalších podmínek pouze vlastníci a nájemci „bytu“. To však není případ žalobce, který byl v rozhodném období nájemcem v „rodinném domě“ (na adrese X). Soud dodal, že pokud zákonodárce omezil okruh osob, jimž přiznal nárok na příspěvek na bydlení, pouze na vlastníky a nájemce bytů, jednalo se o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož

zásadně nepřísluší soudní moci zasahovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Ads 142/2015 - 50 a ze dne 29. 10. 2015, č. j. 7 Ads 248/2015 - 36).

[9] Městský soud proto uzavřel, že správní orgány nepochybily, pokud příspěvek na bydlení žalobci odňaly, a proto žalobu zamítl.

III.

[10] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný a vadný. Městský soud žalobu zamítl z jiného důvodu, než z důvodů, které byly řešeny v řízení před správními orgány, a sice s poukazem na to, že stěžovatel nebyl nájemcem bytu, ale domu. Na takovém důvodu však rozhodnutí správních orgánů nestojí. Stěžovatel se nadto proti takovému zdůvodnění nemohl bránit ve správním řízení, resp. v něm navrhovat důkazy a uplatňovat jiná procesní práva (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 216/2016 - 63, či § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“).

[12] Dále městskému soudu vytýkal výklad § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Stěžovatel se stal nájemcem domu, jehož součástí jsou dva byty, přičemž stěžovatel měl pronajatý byt v 1. patře uvedeného domu. Stěžovatel se tak stal nájemcem bytu, čímž splnil podmínku pro nárok na tento příspěvek podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. V případě opačného výkladu, který zastává soud, by splnění podmínek pro nárok na příspěvek na bydlení bylo závislé pouze na tom, zda by smlouva, kterou nájemce s pronajímatelem uzavřel, obsahovala formulaci „*pronajímatel přenechává nájemci k dočasnému užívání dům, jehož součástí jsou dva byty, na adrese [...]*“, oproti formulaci „*pronajímatel přenechává nájemci k dočasnému užívání byt č. 1 a byt č. 2 na adrese [...]*“, ačkoliv fakticky by byla pronajata věc ve stejném rozsahu. Absurdnost tohoto výkladu dokládá rovněž skutečnost, že stěžovatel následně s pronajímatelem uzavřel smlouvu s touto pozměněnou formulací, na základě níž je mu v současné době již příspěvek na bydlení řádně poskytován. Pravidlo zakotvené v § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, že za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, by se mělo dle stěžovatele analogicky vztahovat i na nájemce bytu, který je nájemcem nemovitosti, ve které je byt, který nájemce užívá. Výslovného ustanovení však dle stěžovatele ani není třeba, jelikož tato pravidla vyplývají již z podstaty věcí a jejich součástí. Judikatura citovaná soudem, podle které nelze vykládat podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení extenzivně, se na tento případ nevztahuje.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením provedeným městským soudem. Podle žalovaného stěžovatel nesplnil podmínky uvedené v § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, v důsledku čehož mu byla odejmuta přiznaná dávka.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s městským soudem v tom, že nebyly dány důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného na podkladě podané žaloby. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace správního řízení, žalovaný v rozhodnutí o odvolání řádně nevypořádal všechny uplatněné námitky. Již z tohoto důvodu měl městský soud rozhodnutí žalovaného na základě podané žaloby bez dalšího zrušit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.), a nikoliv žalobu zamítnout (a to nadto z jiných důvodů, než které byly posuzovány v řízení před správními orgány). To platí tím spíš, když se žalovaný dopustil podle městského soudu nesprávného právního posouzení.

[18] Jak vyplývá z rozsudku městského soudu, ten nepřisvědčil argumentaci žalovaného v rozhodnutí a ztotožnil se s argumentací stěžovatele uplatněnou v odvolání. K tomu městský soud dodal, že stěžovateli lze přisvědčit v tom, že zákon o státní sociální podpoře skutečně nestanoví, že by v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby nárok na příspěvek na bydlení zanikal, resp., že je třeba podávat novou žádost. Podle soudu se *„v takovém případě uplatní postup dle § 52 zákona č. 117/1995 Sb., tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Jak vyplývá ze správního spisu i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 č.j. 2 Ad 6/2015-35 (s týmiž účastníky jako v posuzovaném případě), žalobce se na základě nájemní smlouvy ze dne 27. 8. 2013 stal nájemcem rodinného domu (jehož součástí jsou dvě bytové jednotky) na adrese X, přičemž dne 31. 5. 2014 podal novou žádost o příspěvek na bydlení. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 8. 2014 č.j. 1339785/14/AB; k odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP, jímž bylo odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 18. 8. 2014) zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP žalobou, jež byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 č.j. 2 Ad 6/2015-35 zamítnuta. Zdejší soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl: „Ze znění § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. je jednoznačné, že nárok na příspěvek na bydlení mají (za splnění dalších podmínek) pouze vlastníci a nájemci bytu (s tím, že dle § 24 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu – to však není případ žalobce, který byl v rozhodném období nájemcem, nikoliv vlastníkem nemovitosti, ve které se nacházejí dvě bytové jednotky), přičemž žalobce tuto podmínku nesplňoval. Soud upozorňuje, že*

podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. nelze vykládat extenzivně." V této souvislosti zdejší soud poukázal na konstantní judikaturu, například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 8 Ads 142/2015-50 či ze dne 29. 10. 2015 č.j. 7 Ads 248/2015-36. Z této judikatury vyplývá, že pokud zákonodárce omezil okruh osob, jimž přiznal nárok na příspěvek na bydlení, pouze na vlastníky a nájemce bytů, jednalo se o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož zásadně nepřísluší soudní moci zasahovat. Vzhledem k tomu, že žalobce od září 2013 přestal splňovat podmínky stanovené zákonem (§ 24 zákona č. 117/1995 Sb.) pro přiznání příspěvku na bydlení, když (na adrese X) nebyl vlastníkem ani nájemcem bytu, je zřejmé, že by mu v posuzovaném případě správní orgány tak jako tak odňaly příspěvek na bydlení."

[19] Městský soud se tedy neztotožnil s argumentací správních orgánů a nevyhovění žaloby postavil na zcela jiných důvodech, než které byly zkoumány v řízení před správními orgány (ke kterým by se mohl stěžovatel v rámci správního řízení vyjádřit, navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení atp.). Jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou v postavení dalších orgánů rozhodujících ve správním řízení a obecně rozhodují pouze na kasačním principu. Jinak řečeno, přes existenci plné jurisdikce vede řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze k přezkumu jeho zákonnosti, nikoliv k nahrazení správního rozhodnutí rozhodnutím soudu. Z uvedeného důvodu soud nemůže ani nahradit či podstatně doplnit odůvodnění rozhodnutí správního rozhodnutí vlastním odůvodněním. Opačný výklad by vedl k absurdním a nepřípustným důsledkům, že správní orgán nemusí odůvodnit své rozhodnutí vůbec, pokud důvody pro jeho vydání vyplývají z obsahu spisu a soud se s nimi může seznámit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43 atp.).

[20] Nutno dodat, že uvedený výklad § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře byl překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu. Rozsudkem ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018 - 39, první senát Nejvyššího správního soudu na podkladě obdobné kasační stížnosti M. M., tj. osoby, která podala i nyní posuzovanou kasační stížnost, zrušil označený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 6/2015 - 35, o který se opíral městský soud i v nyní posuzované věci.

[21] V odůvodnění první senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „*Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným bylo, zda je možné pro účely příspěvku na bydlení za byt považovat i rodinný dům. Nejvyšší správní soud nespatřuje žádný racionální důvod, proč by měl být činěn rozdíl na základě pouhého označení objektu, ve kterém se samotný byt, jakožto soubor místností, nachází. Nejvyšší správní soud například již dříve judikoval, že „z hlediska posouzení nároku na dávku nelze vysledovat objektivní a rozumné důvody, proč odlišovat osoby, které prokazatelně trvale bydlí ve stavbě určené k individuální rekreaci, kterou vlastní, a které zároveň nemají byt nebo obytnou místnost podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a osoby, jejichž byt se nachází ve stavbě určené k bydlení." (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010 - 98). Ačkoliv judikatura citovaná městským soudem na nynější věc principiálně dopadá ve svých obecných závěrech (*rozsudky ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Ads 142/2015 - 50 a ze dne 29. 10. 2015, č. j. 7 Ads 248/2015 - 36, pozn. soudu), *je třeba mít na paměti, že v daných věcech se jednalo o případy,*

kdy žadatel o dávku měl vztah k bytu na základě jiného právního titulu než nájemní smlouvy – např. smlouvy podnájemní - viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 138/01, či věcného břemene – např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 Ads 227/2015 - 41, případně žadatel rozporoval podmínku trvalého pobytu v bytě - srov. rozsudek ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 168/2015 - 34. Stanovil-li zákonodárce výslovně, že podmínkou pro přiznání příspěvku na bydlení je nájemní vztah (či vlastnictví bytu) a nahlášený trvalý pobyt v bytě, nelze tato pravidla svévolně rozšiřovat či obcházet. Nyní se však jedná o posouzení otázky, zda do pojmu byt může spadat též rodinný dům. Rodinný dům je z funkčního hlediska zároveň bytem, nejedná se proto o rozšiřování zákonem stanovené podmínky, ale o racionální výklad pojmu byt, stejně jako ve věci stavby určené k individuální rekreaci (viz výše). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jak žalovaný, tak městský soud nesprávně posoudili rozhodnou právní otázku a zatížili tak svá rozhodnutí vadou nezákonnosti. Při splnění dalších předepsaných podmínek (které v nynější věci nebyly předmětem přezkumu) je třeba za byt pro účely příspěvku na bydlení považovat i rodinný dům. Tomuto závěru odpovídá též změna právní úpravy provedená novelou č. 252/2014 Sb. Ustanovení § 24 zákona o státní sociální podpoře bylo s účinností od 1. 1. 2015 doplněno o pátý odstavec, který konkrétně definuje pojem byt pro účely zákona o státní sociální podpoře. § 24 odst. 5 stanoví, že: „bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.“ V případech, kdy se splnění podmínek pro nárok na příspěvek na bydlení posuzuje dle právní úpravy účinné po 1. 1. 2015, je třeba vycházet z tohoto zákonného vymezení. Zákonodárce vymezil byt též formálním kritériem v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 – 26). Z ničeho však neplyne, že tuto definici by nemohl splňovat i rodinný dům.“

[22] Nejvyšší správní soud se tedy v rozsudku ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018 - 39, vyjádřil i k jádru nyní posuzované věci a dovodil, že pro účely § 24 zákona o státní sociální podpoře bylo možno za byt ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře považovat i rodinný dům; rodinný dům je z funkčního hlediska zároveň bytem, nejedná se proto o rozšiřování zákonem stanovené podmínky, ale o racionální výklad pojmu byt. V podrobnostech viz shora rekapitulovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018 - 39, kterým byl zrušen rozsudek městského soudu, o který se městský soud opíral i v nyní posuzované věci.

[23] Z uvedených důvodů proto nemohl napadený rozsudek městského soudu obstát, a Nejvyšší správní soud jej proto zrušil (výrokem I). Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (viz výše), zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II). V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s výše uvedenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tj. při zohlednění výše uvedených právních závěrů a při zachování všech procesních práv stěžovatele znovu rozhodne o podaném odvolání stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že s ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78) mohl vedle podstatných vad řízení posuzovat pouze důvodnost námitek uvedených v kasační stížnosti. Z tohoto důvodu se soud (po posouzení vad ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s.) mohl zabývat pouze otázkou, zda pro účely § 24 zákona o státní sociální podpoře bylo možno za byt ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře považovat i rodinný dům, přičemž tuto otázku posoudil v souladu se shora uvedenou judikaturou. Otázkou, zda byly či nebyly splněny jiné podmínky pro odejmutí předmětné dávky, se Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti a dispoziční zásadu zabývat nemohl.

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem.

[26] Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalovanému, který naopak ve věci úspěch neměl. V řízení před městským soudem stěžovatel nebyl zastoupen advokátem. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna a hotové výdaje zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Soud stěžovateli přiznal částku 6 200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání ve věci samé – kasační stížnost. Ke dvěma úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Částka 6 800 Kč byla poté navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % (viz údaje uvedené na www.ares.cz). Celkem tedy stěžovateli náleží 8 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu